

החברותא

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 604 בס"ד ערש"ק פ' עז י"ד אדר ב' (פורים דפרזין) תשע"ט

פנינים יקרים

צו את אהרן ואת בניו וכו' (ו, ב) פרש"י אין זו אלא לשון זירוז מיד ולדורות ע"כ. וצריך ביאור למה מביא רש"י דרשה זו לכאן ולא בקרבן התמיד שגם שם מוזכר הלשון צו (במדבר כה, א) ויש לומר דבעולת התמיד שהיא חובת הצבור לא הוצרך כ"כ לצו וזירוז דבעסק הצבור לית צבור דמיעני, משא"כ הצווי ליחידים אהרן ובניו צריך לזה זירוז יותר.

צו את אהרן וכו' (ו, ב) פרש"י אין צו אלא לשון זריזות מיד ולדורות - במקום שיש בו חסרון כים ע"כ. פרשה זו מוסב על תרומת הדשן שאין לכהנים שום הנאה ממנו ומ"מ מצינו במשנה (יומא פ"ב מ"א) שהיו הכהנים רצים ועולין בכבש כדי לקיים מצות זירוז כפי שנלמד מהלשון צו. כך שמחמת הערך המיוחד שבו שהוא לשם שמים ממש היו הכהנים רצים והבן.

היא העולה על מוקדה (ו, ב) השואף להתעלות בעבודתו יתברך עצם השאיפה כבר נחשב לפניו יתברך כקרבן עולה.

ואש המזבח תוקד בו (ו, ב) התיבה "בו" מלמדנו שההתלהבות היוקדת בלבו של כל אחד ואחד חייבת להיות בעומק הלב פנימה מבלי שירגישו בכך אחרים - תוקד בו.

ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים (ו, ד) כזה שהאדם פושט את בגדיו הצואים בזה שמתקן מה שחטא ובגד בו יתברך הרי הוא נהפך להיות לאיש אחר ולבש בגדים אחרים.

לא תאפה חמץ חלקם נתתי אותה מאשי וכו' (ו, י) אכילת כהנים נחשב כאכילת מזבח כאמז"ל (פסחים נט) כהנים אוכלים ובעלים מתכפרין א"כ דיני הכהן כדין מזבח ואמרה תורה כי כל שאור וכל חמץ לא תקטירו הרי שאיסור אכילת חמץ בקרבנות בדומה לאכילת המזבח.

זאת תורת החטאת (ו, יח) ידוע שעיקר הקרבן בא על החטא ואיך יכופר עון האדם בהקריבו קרבן בהמה על גבי המזבח? וכי ח"ו דרך בשר ודם לו יתב"ש לקבל הנאה ולמחול? רק עיקר הקרבן שיתרצה לה' בו לאדם שחטא בזה שבא אל המקדש ששם עבודת הכהנים והלויים והם מגדילים בעיניו החטא מאד עד שמתוך אהבה וחפיצה גמורה ימסור נפשו לה'. אלא שרחמיו המרובים של הקב"ה צוה להביא במקומו קרבן ויתכפר, והכהנים מתפללים עליו שיתכפר חטאו ובוזה נתרצה לה', והיה יתברך שמו מצרף המחשבה למעשה כאלו הקריב את נפשו על קדושת השם...

במקום אשר תשחט העולה תשחט החטאת לפני ה' קודש קדשים היא (ו, יח) להורות כי גדול מעלת בעל תשובה ולא יחשוב שמרוחק הוא כמו שכתב הרמב"ם בפ"ו מהלכות תשובה ה"ד. כך ששחיטת העולה שהצדיק הגמור מביא כך תשחט החטאת שמביא הבעל תשובה ונתקבל.

המקריב את זבחו שלמיו לה' יביא את קרבנו לה' מזבח שלמיו, ידיו תביאנה את אשי ה' וכו' (ז, כט) יש להתבונן כפלות הלשון יביא את קרבנו לה' ואח"כ כתיב ידיו תביאנה את אשי ה'. ונראה שהפסוק בא ללמדנו דגם בשלמים שיש לבעלים חלק באכילתם צריך להיות אכילתם לשם ה' לשם מצוה כמו אכילת מצה שלא יאכלנה כבשר תאוה... ודו"ק.

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

שיחת הרא"ש ז"ע"א פרשת כי תשא תשל"ב ה'בא ל'צפ"ס ע"י א.א.

כל אדם. הוא מוכרח לעבור גלגולים ויסורים עד שיגיע להכרה הנכונה. באופן אחר הוא לא יכול להגיע לחכמה אלא מן האין, מהבהמיות. כי אחרי שהוא מכיר שהוא בהמה איך מגיעה אליו כזו חכמה? זוהי החכמה האמיתית שמביאתו להכיר את בוראו. כי החכמה מראה לו שהוא בהמה, וממילא, כמו שהבהמה יש לה את החוש להכיר את האדון, כך נחיה אצלו החוש להכיר שהחיות שלו היא ממקור החכמה שמשפיע בו את החכמה. ואז הוא מתחיל לחיות בדיוק כמו הבהמה שחיה עם התחושה מי הוא האדון, גם הוא חי עם התחושה של האין. וזו היא בחינת משיח. זו היא הרוח החדשה שתהיה בעולם בביאת המשיח, שאנו כולנו נחיה בבחינה הזו כמו דוד המלך משיח ה' - בהמות הייתי עמך, כגמול עלי אמו.

אך למרות כל זה בני אדם לא רוצים להשפיל את עצמם, היות והם רוצים סיפוק, ורוצים תענוג מהקיום שלהם, מזה שה"מלא מדע וחכמה" הוא שלהם. ורק מחמת שהוא מפחד שלא יקבל מכה הוא נותן כינוי לקדושה "הרבש"ע עזר לי", אבל כל התענוג שלו הוא ממנו עצמו.

יתר על כן, כשהוא כבר מרגיש שאין לו כלום ואין לו שייכות לחכמה שלו, הוא לא בא מזה לדביקות, רק להיפך, הוא מתחיל לשאול: "אם כן בשביל מה אני צריך לעבוד?", "וכי אני צריך לחיות את החיים שלי לחינם?". אי, למה אתה חושב שאתה חי לחינם, הרי יש לך את אותו חכמה ומדע, והקיום שלך הוא אותו קיום. את החיים שלך אתה מבלה משום שאינך רוצה להבין שאתה בחינת בהמה, ולכן אין לך את החכמה להרגיש שהחכמה אינה שלך, וכמו בהמה שמכירה בחוש את האדון שלה כך אתה תחיה בהרגשה שהחכמה שיש לך היא

הרבש"ע מכניס את האדם בכזה שברון, ובכזה צער, שהאדם לא יכול להחזיק מעמד, הוא יכול להגיע לידי שיגעון. למה הרבש"ע עושה את זה לבן שלו, בגלל שהאדם רוצה תמיד שיהיה לו קיום בפני עצמו, ולהצטדק. להחליק את הכל. שהוא יהיה רגוע ולא יהיו לו מכאובים. שלא יגיע למסקנה שהוא לא בסדר. לכן הוא מחפש הכל בשביל שיהיה בסדר. ולכן בכדי להגיע להתקשרות האלוקית הוא מוכרח לעבור את כל הגלגולים. כמו דוד המלך שנפל אחרי שאמר "בחנני ונסני", ואז הוא נשאר תלוי באויר, והוא ראה ממש "וחטאתי נגדי תמיד". החטא עמד מולו ולא היה לו שום תירוץ לתרץ את עצמו. והוא הרגיש שהוא מוכרח עכשיו להתקשרות אלקית, ובאם לא הוא עלול להשתגע. בזה הרבש"ע הביא אותו למצב כזה שהיה מוכרח להגיע להכרה ש"מה אנו מה חיינו", והיה חייב לראות שהוא בבחינה של בהמה. ומה שהוא עושה ויש לו חכמה - "הייתי עמך", זה החכמה שלך. החכמה מאין תמצא, כשאני רואה שאני אין, אז אני מגיע אל החכמה שמראה לי שהחכמה שלך.

כאשר האדם רואה שהוא לא יכול להמשיך להסתובב כך, כל המעיינות של התירוצים לתרץ את עצמו נעולים. והוא כבר לא יכול להגיד: למרות שנפלתי אני עדיין הצודק. כמו שהרבש"ע לחץ את דוד המלך אל הקיר, והראה לו שאין לו כל תירוץ לתרץ את עצמו, ואז הוא נשאר כולו אין, "חטאתי לה", והגיע להכרה כי כל המציאות שלו היא לא המציאות שלו רק יש מציאות שנותנת לו את הכוחות, והיא מביאה אותי למצב שלא אוכל להמשיך להסתובב כך ואני מוכרח להודות כי "חטאתי לה" וחטאתי נגדי תמיד. כמו כן הוא אצל

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

כי עבד על עצמו והשיג את החכמה, והחכמה היא ממנו, ולכן אמר "בחנני ה' ונסני צרפה כליותי וליבני", "לא ישבתי עם מתי שווא ועם נעלמים לא אבוא", "שנאתי קהל מרעים ועם רשעים לא אשב", "ארחץ בנקיון כפי ואסובבה את מזבחך ה'", כאילו שהוא מציאות בפני עצמו. ואז הרבש"ע הכניס אותו בנסיון, והביא אותו לכזה מצב שלא יהיה לו מה לענות, ולחרף את עצמו, והביא אותו לכוז בושח עד לשגעונות, אפילו תינוק במיטה דיבר על דוד המלך. וכאשר כל הדרכים נחסמו בפניו היה מוכרח להודות "חטאתי לה'". דהיינו שלא היה לו מה לתרץ את הטבע שלו שיהיה לו קיום בעולם הזה, ואז הוא המליך את מלכות הקדושה בשלימות באמרו "חטאתי לה'". אני לגמרי בהמה, והחכמה שלי היא מאין. וזה שכתוב "השלך על ה' יהבך".

מציאות האין היא מציאות שאיננו מסוגלים להבין ולהשיג את קיומה. רק מהבהמיות שלנו אנו מבינים שיש מציאות החכמה. אבל לולי הבהמיות רק מדברים על כך מצוות אנשים מלומדה ובמציאות האמת איננו נמצאים. ולכן אנו כולנו צריכים להגיע למציאות הזו. וזהו שאמר הכתוב "כי תשא את ראש בני ישראל", דהיינו אם בני ישראל רוצים להגביה את המח שלהם ולהשיג את הרבש"ע, את הראש, ולהגיע למציאות של הראש. אזי "ונתנו איש כופר", כופר פירושו פדיון, כל אחד צריך לתת את הכופר, ר"ל שהוא צריך להראות שיש לו פודה, דהיינו סיבה, והוא אינו כלום. "נפשו", שהבחינת בהמה יהיה בנפש. והמכוון בזה, שכל הזמן יחיה עם סיבה, כי אין מציאות להגיע לשלימות ללא סיבה.

המשך יבוא אי"ה

ממי שהחכמה שלו והוא מעיין החכמה. אך אנשים כאלו יש מעט מאד בעולם, עליהם אמר רבי שמעון "ראיתי בני עליה והם מועטים".

האדם לא רוצה לתת מעצמו כלום, יש לו את האכזריות של "רק רע כל היום" ובזה הוא רוצה להשאיר. אם רק רוצים לקחת לו מזה נקודה אחת הוא נשבר לגמרי ולא רוצה יותר לחיות בעולם. הוא רוצה רק לדבר על הקדושה, ואת הסיפוק שלו הוא מכנה בשם קדושה. אבל מציאות הקדושה היא, כאשר האדם עובד על עצמו להיות מציאות הקדושה ע"י שהוא משיג את הבהמיות שלו, וממילא כל החכמה והמדע שייך לחכמה מאין תמצא. את זה אדם לא מסוגל להשיג. הוא אוהב לדבר על זה, אבל הקדושה לא נהיה אצלו מציאות. הוא לא יכול להכיל בשכלו שאין לו חלק בעולם והכל מגיע מאת השם. הרי הוא עושה פעולה, הוא עושה משהו. ולכן הוא אומר: אם כן, מה אני צריך לעמוד, ומה אני צריך להתייגע.

וזהו סיבת הגלות בה אנו נמצאים, אלפי שנים אנו שרויים בגלות מכיון שאיננו מוכנים להשלים עם המציאות שלנו, שאנו במציאות בהמה. וכל מה שנותנים ומעניקים לנו זה הכל רחמים. כל מה שאנו חיים זה רק מרחמים, ותמיד אנו צריכים לעמוד כעני בפתח. "רחמים" הפירוש שהרבש"ע מקיים אותנו ומעניק לנו ומשגיח עלינו כמו אמא רחמניה שמטפחת את הילדים שלה, כך כביכול הרבש"ע הוא האמא של העולם. ולכן מורידים אותנו לכאלו חשכויות. את דוד המלך הקב"ה הוריד לשיא החשכות כמו שאנו נמצאים היום, רק שהוא חי במציאות הקדושה שהחכמה הראתה לו את הבהמיות שלו. מתחילה הוא היה כ"כ גדול, עד שלנשימה אחת איבד את המציאות שהחכמה היא מאין תמצא, ואמר "בחנני ה' ונסני". דהיינו שדימה

המשך פנינים יקרים

ויגש את פר החטאת ויסמך אהרן ובניו את ידיהם על ראש פר החטאת (ח, יד) ויקרב את איל העולה ויסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש האיל (ח, יח) וצריך ביאור בהשינויים שבפרשה בפר אמר ויסמך אהרן ובניו ואצל האלים כתיב ויסמכו אהרן ובניו. ואפשר שבא לרמוז על הא דאיתא בילקו"ש דבאיל המילואים כתיב ויסמכו - סמכו ידיהם עליו בשמחה על שהשלימו עבודת היום וקדושו, ועיקר השמחה הוא דוקא בהתחברות רבים יחדיו, ע"כ כך בענינינו הלשון ויסמכו מרמז על שורש השמחה ולכך נאמר בלשון רבים.

ויעש אהרן ובניו את כל הדברים אשר צוה ה' ביד משה (ח, לו) יש לדקדק על שכתוב כאן "ביד משה" ובשאר מקומות כתיב "אל משה" ונראה לפרש דהנה כתיב וירחץ אותם במים ויש דעות שמשה בעצמו רחץ אותם לקיים צווי ה' בעצמו כי לכבוד תחשב כמאה"כ ונקלותי עוד מזאת וכו' לכך מדויק שהיה ביד משה ולא רק על פיו.

ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' (ט, ו) למשה רבינו ע"ה היה שני בחינות נבואה, נבואת "כה" אמר ה' ונבואת "זה" הדבר, ההפרש ביניהם נבואת כה נתגלה לו בהיותו מתבודד בפני עצמו, ונבואת זה הדבר היה מתגלית למשה בתוך העדה, וזהו שאמר הכתוב זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא בזכותכם כבוד ה'...

קרב אל המזבח (ט, ז) רק כאשר תקבע בדעתך כי הנך מוכן להיות קרבן כקרבן לפניו יתב"ש תזכה להיות קרב אליו.

ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ואת עלתיך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה ה' (ט, ז) ג' ענינים בפסוק זה (1) חטאת אהרן לכפר בעדך ובעד העם. (2) קרבן העם. (3) כפרת העם. ונראה דמלמדנו שאהרן מתחילה מקריב קרבנותיו כדי שיהיה טהור בשעה שמטהר את העם. כך שגם ההקרבה שמקריב ראשונה הוא לכפרת העם והבן.

ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח וכו' וכפר וכו' (ט, ט) פרש"י קרב אל המזבח שהיה אהרן בוש וירא לגשת אמר לו משה למה אתה בוש לכך נבחרת ע"כ. בוש סמך טוב לאדם דכל המתבייש לא במהרה הוא חוטא. ואהרן היה מתבייש מגודל ההכנעה, ובפני רבים היה מוכיח ועי"ז הכנים הרהורי תשובה בהשומעים באמרם אם בארזים נפלה השלחבת מה יעשו אוזבי הקיר והם חוזרים בתשובה שלמה. וזהו לכך נבחרת שכך הוא ראוי לצדיק להתנהג בעבודתו יתברך שמו.

וירד מעשות החטאת (ט, כב) ירד ממדרגתו כדי שיוכל להשפיע עליהם ברכה בכל צרכיהם.

ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אותם (י, א) אף כי נדב ואביהו היו אנשי מעלה שעשו כל מעשיהם לשם שמים בכל זאת נחשב להם לחסרון העדר צווי ה' כמש"כ אשר לא צוה, כי צווי ה' הוא הכח שבפניו צריך להבטל אף השכל הנעלה ביותר. מכאן כאשר אדם מישראל עושה מצוה רק משום שכך צוהו ה' אף כי איננו יודע טעם המצוה ואין שכלו משיג ערכה נותן בו הצווי חיות חדשה ומעלהו במדרגת הקדושה.

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים

02 - 5829688 פקס: 02 - 5325477

מייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים 9105

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

